

Petr
Kučera



Šťastná náhoda,
nebo nešťastná
nehoda?

Petr Kučera

**ŠŤASTNÁ NÁHODA, NEBO
NEŠŤASTNÁ NEHODA?**

VĚNOVÁNÍ

Tento text věnuji mému otci, který byl z pozemské mise předčasně odvolán 19. ledna 2018. Přesně rok poté jsem dopsal tento příběh.

Dále ho věnuji mému dědečkovi, který tu pro mě byl 29 let. Krátce po jeho odchodu na podzim roku 2018 jsem se rozhodl napsat knihu.

Ještě dodám, že kdyby měl svět více tak dobrých a rovných lidí, jako byli oni dva, vypadal by úplně jinak.

ZIMA

1) TAKOVÉ NORMÁLNÍ ODPOLEDNE

V posledních letech se spokojeně poplácáváme po zádech, jakou to máme mírnou zimu. Na Vánoce nesněží, ale prší. Zimní boty vytažujeme až v únoru a sních je výsadou horských oblastí. Jenže tenhle rok se to všechno spiklo proti nám. Podzimní barevné listí se povalovalo po ulicích města mnohem dříve než obvykle. A co hůř koncem listopadu udeřily třeskuté mrazy. Sních se však nepřidal, a tak se spěchající lidé halili do šál a kabátů, neboť není nic vlezlejšího než holomrazy.

Nyní, když čtete tyto řádky, sedím v budově plné firem a skrze okno pozoruji první vločky sněhu. Nebe je ocelově šedé, ostatně jako už asi měsíc v kuse. Ideální počasí pro mé tradiční zimní deprese. Jelikož jsem s něčím tak drsným nepočítal, začal jsem se krmit tabletkami teprve minulý týden. Proto stále ještě patří mezi myšlenky v mé hlavě zejména ty negativní. Vlastně se není čemu divit. Byl to nesmírně náročný rok. Jsem rád, že se již chýlí ke konci.

Znenadání jsem se musel rozloučit s několika členy rodiny, kteří odešli z tohoto světa. Můj výborný kamarád měl vážnou autonehodu, v níž se trvale zranila jeho snoubenka. Moje deprese se v zimě prohloubily, takže jsem musel v únoru strávit dva týdny na jedné soukromé klinice. Poté jsem však přišel o práci, kde jsem byl otrokem

více než pět let. Jakmile začaly mé osobní potíže, byl jsem firmě jen na obtíž. Neváhali a rychle se mě zbavili.

Když teď nad tím dumám, napadá mě, že to vlastně bylo asi to jediné velké pozitivum letos. Kariéra, tam jsem nikdy nebyl v úzkých, ať se dělo, co se dělo. Obvykle jsem byl totiž v dobách vlastní krize poháněn k ještě větším výkonům. Práce bylo to jediné, co mi dávalo smysl a pocit cennosti.

Jakmile jsem dostal padáka, neváhal jsem a založil si vlastní firmu. Moje konzultační kancelář brzy začala slušně vynášet. Můj plat se z hubených 300 korun na hodinu, které mi sypal jako drobky z hostiny zaměstnavatel, proměnil v 300 euro za stejných 60 minut. Dělal jsem v podstatě totéž, říkal stejné věci a mazal klientům med kolem huby obdobnými strategiemi jako dříve. Teď však přímo na sebe.

Většina lidí by mi jistě záviděla. Skvěle vypadající muž středních let v drahém a dobře padnoucím oblečení, který o víkendech vyse- dává po těch nejlepších restauracích ve městě. Jenže já stále cítil kdesi uvnitř propastnou prázdnotu.

Stav mého konta se asi nejvíc zamlouval mé přítelkyni. Ta začala nakupovat všelijaké, omlouvám se za slovník, serepetičky, a dokonce si diktovala dárky, jimiž jsem ji musel měsíc co měsíc zahrnovat. Paradoxně se mnou však přestala spát. Na jednu stranu vyžadovala drahé dovolené v přepychových plážových rezortech, na stranu druhou se mi snažila více a více stranit.

Tak tu teď sedím na chodbě jedné mezinárodní společnosti, kde mám mít každou chvíli schůzku. V duši zeje obrovská díra. Pesimista,

který žije ze dne na den a všechny úkony vykonává pouze mechanicky jako stroj.

Smutek mám silně vepsaný do tváře. Lidé už mnohdy začali v mých rysech číst únavu, nespokojenost a trápení. Proto pro mě nebyl žádný div, když mě někdo oslovil následujícím způsobem: „Ty se teda křeniš, to ti povím,“ ozvala se mladá žena. Zvedl jsem hlavu od papírů, kam jsem si právě zaznamenával své pocity z prosincového počasí, abych si mohl prohlédnout obličej majitelky tak příjemného hlasu. Naproti mně se právě usazovala na vysokou židli brunetka s neuvěřitelně hlubokými hnědými očima. Svůdně po mně mrkla, doširoka roztáhla úsměv a pokračovala v úvodním stylu: „No co koukáš, tebe bych vážně chtěla mít doma s takovým výrazem.“

„Pro tebe je to legrace, ale musím naprosto vážně říct, že tebe bych chtěl mít za manželku,“ zněl první nesmysl, který mě napadl. Navzdory mé nepřesvědčivosti se znovu usmála a zeptala se proč.

„Protože si nosíš vlastní oběd do práce. Vaříš,“ ukázal jsem na krabičku před ní.

„Pán je originální. Obvykle slýchávám spíš chválu na svůj zevnějšek.“

„To nemůžu posoudit,“ kontroval jsem, „tvářičku máš sice špičkovou, ale zbytek je schovaný pod stolem.“

„Tak já mám být tvou ženou a ty ani nevíš, jak vypadám,“ škádlila mě zpět.

„Naše manželství poslední dobou za moc nestálo. Pořád jsi v práci nebo běháš za kamarádkami. Už ani nevím, jak vypadáš. Promiň, miláčku,“ ta hra mě začínala unášet.

„Tak to pojďme napravit, dokud je čas. Můžeme spolu začít randit jako za mlada, jako když jsme se poznali,“ navrhla krásná neznámá.

Nevím, co to do mě vjelo. Odpověděl jsem prostě. Jakoby se mě kněz ptal, zda si беру zde přítomnou kočku, jejíž jméno vlastně ani neznám, za ženu: „Ano!“

Udiveně na mě mrkla těma obrovským kukadlama, ovšem tentokrát zvázněla: „Nerada kazím role, moc se mi to líbí, mám jen jeden drobný detail. Tím je můj přítel. Jsme spolu už několik let. Budu upřímná, je to trochu suchar, a proto mi občas chybí takové srandičky, hry, dokonce i flirtování. To je důvod, proč se klidně propůjčuju legráckám s panem tajemným. Nemám nic proti tomu, abych byla tvou manželkou. Můžeme chodit na rande, do kina, divadla, kavárny, na koncert, cokoliv a kamkoliv. Třeba to i přeroste časem v něco trochu vášnivějšího, což mi taky docela chybí. Ale upozorňuju tě předem, bude to jen záletnická akce. Hodného přítele se nevzdám, a to ani nudě navzdory. Pokud tohle nechceš akceptovat, pak jsem tě ráda poznala. Jestli s tím vším nemáš problém a zvládneš ukočírovat takovou mršku, dej mi prostě číslo, ať si můžeme domluvit první schůzku.“ Po tomto mohutném přílivu slov v podobě pravidel se na mě ještě jednou zadívala. To zvítězilo. Hloubka jejích očí mi zatemnila mozek, tudíž jsem nedbal své vlastní drahé polovičky a chystal se skočit po hlavě do bláznivého dobrodružství.

Za celou dobu naší rozmluvy jsem se poprvé pořádně usmál, potom se dal dokonce i do chichotání, až to brunetka nevydržela a hihňala se spolu se mnou. Uvědomil jsem si, že je načase, abych taky vyložil karty na stůl.

„To byla neskutečně kvalitní řeč, jasná struktura, srozumitelnost. Rád bych k tomu jen dodal, že mám doma taky někoho, kdo zrovna dvakrát moc nedychtí po zábavě. Nezávazné scházení nebo románek mi naprosto vyhovuje. Bude takové světlo mého jinak nezáživného života. Aspoň si vyzkoušíme manželství nanečisto.“

„Teď mě napadá, ještě je tu něco,“ skočila mi do řeči, „ty jsi tu nový?“

„Úplně nový,“ chvíli jsem ji napíнал, než jsem dodal, „externí konzultant.“

Hlasitě si vydechla a zachvátil ji výbuch smíchu: „To se mi ulevilo, bylo by trapné a hloupé pouštět se do něčeho s kolegou.“

„V tom případě nemusíš mít strach, jinak já se jmenuju...“ ale znovu mě nenechala domluvit.

„Ne, ne, neříkej mi jméno, já ti nějaké vymyslím, jsi přece můj manžel. Ty zase zavzpomínej, na jaké jméno slyší tvoje ženuška. Tady mi pěkně naťukej svoje velectěné číslo,“ přisunula přede mě svůj mobil, „a později mi napíšeš, jak se jmenuju.“

Sledoval jsem ji s úžasem. V duchu jsem se obdivoval její fantazii a hravosti. Na všechno jsem bez zdráhání přistoupil. Nacvakal jsem na displej svůj kontakt a hned ho uložil jako ‚manžílek‘.

„Skvělé, můj drahý, tak já se ozvu jako první. Schválně, jak dlouho budeš muset čekat,“ přepnula opět do role.

„Nezlob mě, ty moje svůdné hnědoočko, víš přece velmi dobře, jak se vždycky těším na zprávy od tebe.“

Zašilhal jsem na hodinky a uvědomil si, že už bych měl pomalu směřovat k zasedačce, která se nachází na druhé straně chodby. Započal jsem proto loučení s mou novou chotí: „Bohužel už mě volají povinnosti, což je škoda, jsi dnes tak k nakousnutí, zbožňuju na tobě tuhle sukýnku, nejradši bych tě hned unesl někam, kde bychom byli jen sami spolu,“ dovolil jsem si víc zalaškovat s manželkou, kterou teprve pojmenuji. K mému údivu mi však odpověděla jen strohým: „Běž už!“ To navíc doprovodila mrazivým pohledem. Navíc ještě káravým tónem přidala: „Netvrdil jsi mi, že nevíš, jak vypadám? A teď najednou si vzpomínáš, že mám na sobě sukni.“

Pomalů jsem se plahočil od stolu, abych zmizel za pár vteřin kdesi v pozadí. Při odchodu jsem se několikrát otočil, abych zjistil, zda mi slečinka věnuje alespoň malý úsměv. Byl jsem zklamaný, jelikož si mě vůbec nevšimla. Hlavu měla skloněnou nad miskou s obědem a okolní svět jakoby neexistoval. A tak jsem byl ponechán nejistotě. Kráčel jsem jako ve snách a přemýšlel, jestli se ten zvláštní, avšak pro mě velice hřejivý rozhovor skutečně udál, či to byl pouze výplod mého vyčerpaného mozku spolupracujícího s antidepresivy.

2) ČEKÁNÍ

Dorazil jsem na smluvené místo s totálně rozlítanými myšlenkami. Poté jsem si během celého jednání kontroloval telefon, abych věděl, zda přeci jen může nastat nějaký zvrat v mém životě. Cítil jsem závratě, jako bych byl na divoké pouťové atrakci. Na jednu stranu jsem byl spokojený a těšil se přivalu nové, pozitivní energie. Ovšem na straně druhé jsem v sobě objevil strach, úzkost. Nechtěl jsem o tuhle možnost zábavy přijít. Bohužel jsem si nebyl jistý, nepřehnal-li jsem to s tím flirtováním během loučení. Možná už si to rozmyslela. Ale ne, určitě se ozve, musí, našeptával mi můj vnitřní hlas, který jakoby přesně na tenhle životní moment čekal. To je ten impulz, jež potřebuji.

Nakonec jsem si řekl, že mi nezbyvá nic jiného, než trpělivě čekat. Zřejmě se jí trochu líbí nechat mě v takové nejistotě. O to větší bude exploze mé radosti, až konečně obdržím nějakou zprávu. A tak jsem se plně ponořil do projektu projednávaného na schůzce.

Dokud jsem měl práci a moje mysl byla zaneprázdněná, nepřemítal jsem nad oním zvláštním setkáním. To se pochopitelně změnilo ve večerních hodinách, kdy mě v kanceláři již nic nedrželo.

Vyšel jsem ze dveří největší místnosti mé malé společnosti přímo na ulici, kde mě okamžitě omráčil mráz. Zapnul jsem si černý kabát

až ke krku a nasadil si čepici. Vrhл jsem dlouhý pohled na několika-patrovou historickou budovu, v níž má sídlo i má konzultační agentura. Jako vždy jsem pečlivě zamknul. Raději jsem ještě dvakrát stiskl kliku dveří. Někdy se mi totiž stane, že odejdu roztěkaný a za pár minut nevím, zda jsem vše zavřel. Pak mi nezbyvá nic jiného, než se vrátit a vše ověřit. Kdybych tak neučinil, asi bych oka nezamhouřil.

Dnes je všechno v pořádku, moje hlava je čistá jako voda na Islandu. Vlastně ne, něco mi v ní hlodá. Ta kráska, která mě odpoledne uhranula. Myšlenka na ni se ve mně usadila jako čerstvě uhníždění ptáci. Líně se sunu tmavou ulicí, na níž vrhají matné kotouče světla zastaralé lampy. Na chodníku se cosi třpytí. Sníh. Že by přeci jen letos přišla nadílka. Najednou mi všechno připadá tak úžasné a nádherné. Dokonce i otrískané fasády některých domů nebo uboze vyhlížející výlohy získali v mých očích zcela novou podobu. Jak dokáže být jejich sešlost rázem kouzelná. Domotám se k zastávce tramvaje. Dnes musím cestovat se svými spoluobčany. Auto nutně potřebovala moje partnerka, neboť si ve středu vzala volno, aby mohla s kamarádkami vyrazit po nákupech. Předvánoční šílenství jí rozhodně nevadí.

Vypadá to, že mám šťastný den. Dva červenobílé vagónky se do-
kolébají na zastávku zároveň se mnou. Navíc jsou nezvykle prázdné. Usednu na sedadlo a zasněně pozoruji ulice s míhajícími se lidmi. Brzy přejedeme most, takže mohu sledovat, jak se na druhé straně řeky vlní domy na nábřeží. Odtrhnu pohled od okénka, abych už asi po miliónté mrknul na displej mého zánovního smartphonu. Zpráva! Někdo mi píše. Dech se mi neuvěřitelně zrychlil a srdce tluče, jako bych doběhl olympijskou stovku. Zhluboka se nadechnu, otevřu

smsku a čtu: „Ahoj, jedeme s holkama ještě na večeři, tak přijedu asi pozdě, nevím kdy. Nečekej na mě.“ Tohle sice vypadá jako od manželky, ale asi jako po 20 letech soužití. Najednou je všechna moje energie a nálada nenávratně v tahu. Zmůžu se jen na strohou odpověď: „Ok.“ Během minuty mi přijde další zpráva: „Ty máš zase náladu. Domů spěchat fakt nebudu!“ To vážně nemusíš, zabručel jsem polohlasně.

Konečně je moje zastávka. Vystoupím, skočím do bistra pro čínu a kolem parčíku s výrostky, kteří hulí trávu a hulákají na sebe píčo a čuráku, dojdu k naší nové bytovce. Stavba se možná cítí obdobně jako já. Jakoby nikam nepatřila, nikam nezapadala. Po obou stranách moderního domu se nahýbají zcela vysloužilé barabizny. Jejich drolicí se omítka a křivá okna doslova hlásají *„ty sem nepatříš, nevyšuj se nad nás, nikdo na tebe není zvědavý!“*

Radši rychle vtrhnu dovnitř. Doma si pustím televizi, kde co nevidět začne fotbalový zápas. To nebude špatný večer, sport, ta protivná holka někde venku, zcela mimo můj dosah, a asijské jídlo z mého oblíbeného podniku. Položím pokrm na stůl a jedním okem zachytím svítící telefon.

„Čau kocourku,“ začíná to slibně, navíc je to neznámé číslo. To by mohla být moje zakázaná Julie, „nezlob se na mě, že jsem byla tak zlá, ale tvoje lichotky mě tolik rozpálily, nemohla jsem pak kvůli tobě ani pracovat! Tohle mi příště nedělej. Anebo jo, bylo to vzrušující. Myslím na tebe, můj sladký Romeo.“

Asi jsme opravdu manželé, blesklo mi hlavou zaplavenou hormony štěstí, vždyť jsem zrovna myslel na jméno Julie a ona napíše Romeo.

Chystal jsem se vychutnat si úžasný večer korunovaný báječnou smskou, když v tom se náhle rozletěly dveře dokořán. Tahle vichřice nemůže být nikdo jiný než má ‚milovaná partnerka‘.

„Ta kravka Simona musela domů, psala jí maminka, aby jí přišla pomoci s pečením toho debilního cukroví,“ přivítala mě zuřící přítelkyně. Pak vrhla pohled na stůl a na můj zářící obličej, z něhož jsem přese všechnu snahu nedokázal smýt výraz blaženého štěstí.

„Tobě to jako přijde zábavný,“ pustila se do mě suchým ironickým tónem, který je pro ni tolik příznačný.

„Ne, já mám radost, protože jsem měl hezký den,“ odpověděl jsem smířlivě.

„To je skvělý, aspoň někdo se měl fajn,“ zahlásí na mě slečinka, která se měla samozřejmě špatně, jelikož byla celý den doma a večer si jela mým autem na nákupy zbytečností. Po chvílce ještě dodala: „Evidentně se máš výborně i bez auta, tak já si ho vezmu taky zítra, díky.“

„Proč ne, klidně ho provětrej, já bych jím jel stejně jen kousíček do práce.“

Poté jsem popadl mobil, prošel kolem ní a pobaveně sledoval její užaslý výraz nad mou bezstarostností. Nakonec jsem se zeptal, jestli potřebuje koupelnu, a když nereagovala, vypařil jsem se jako pára nad hrncem.

3) ODPOVĚĎ

Seděl jsem na poklopu toalety a přemýšlel, jak odepsat ‚mé‘ Julii. Dřív jsem byl v tomhle směru extra třída. Holky mi často nechávaly čísla samy od sebe a já pak musel důvtipně sepsat něco atraktivního v krátké zprávě. I když jsem si s nějakou ženou vyměnil telefon, byl jsem obvykle já ten první, kdo nahazoval udičku a bavil se tím, jak si moje bystré SMS získávají snadno srdce nějaké krásky. Ovšem teď to vypadalo, že jsem již vyšel ze cviku. Cítil jsem se staře. Že bych opravdu přišel o své tehdejší schopnosti? No, ve vztahu jsem asi čtyři roky, z toho dobrá tři léta už jsem v něm své umění telefonní komunikace nevyužíval, neboť se před lety moje zprávy stále častěji setkávaly s nezdarem a nepochopením, až jsem toho jednoho dne prostě nechal. Za takovou dobu se leccos zapomene. Ale tuším, nebo si alespoň namlouvám, že to stále kdesi ve mně je.

Hlavní je nějak začít: „Konečně, má něžná Julie, dychtil jsem po zprávě od Tebe celý den! Stále vidím před sebou tvoji usmívající se tvář s hřejivě hebkýma očima. Netrap mě a prozrad’ mi, kdy tě zase uvidím.“

To není špatné, chválil jsem sám sebe. Možná až moc vtíravé, ale opravdivé. A navíc ženy milují lichotky i pocit, že jsou pro muže nepostradatelné, dává jim to jistý punc princezny, kolem které se všichni

chtějí točit. Rychle jsem kliknul na ‚odeslat‘, abych si to snad ještě nerozmyslel. Pak jsem dál dřepěl na plastovém krytu a vychutnával si ty slastné momenty.

Vůbec jsem se nenadál, že po tom prvním napínání obdržím odpověď týž den. Ale mobil hlásal opět přijatou zprávu. A je od ní!

„Kterýkoliv den před prací, po ní nebo během polední pauzy. Místo je na tobě, můj báječný muži. Těším se. Pusu!“

Je to tu, schůzka na dosah, stačí se po ní pouze natáhnout a pořádně pevně ji uchopit. Je na čase, abych v hlavě přebral všechny kavárny či restaurace přicházející v úvahu. Samozřejmě musím vyloučit všechny lokality kolem našeho domu, obchodní centra jsou také mimo hru, pro jistotu ani nic kolem mé práce, vlastně ani její kanceláře, co kdyby ji se mnou uviděli kolegové. Kdokoliv může znát jejího přítele. Ideální bude nějaké místo, kam by nikdo z našeho okolí nezavítal. Ale tam zase asi nebude vhodná atmosféra. Chce to totiž taky příjemné prostředí. Možná někde, kde jsou davy turistů, s nimi snadno splyneme. Navíc je na ně orientováno ohromné množství překrásných podniků.

Tak místo bych nakonec měl, bude to prvorepubliková kavárna se secesní výzdobou, kde můžeme zasednout do jednoho z boxů, což bude dostatečně intimní. Zítra by to bylo dost narychlo, co tedy v pátek? Ale možná bych vypadal jako nedočkavý puberták, který vše urychluje, aby brzy přišel taky sex a on konečně smočil. Tak dobře, bude to pondělí. Aspoň začneme nový týden pozitivně. Nejlepší bude, sejdemeli se hned ráno, to ještě nebudeme rozladění z profesních povinností nebo potíží.

„Žádný problém, má líbezná princezno, v pondělí v 9 hodin v kavárně *Rok 18* v centru. Budu tě čekat. Jenom jednu pusu? Já tě líbám všude!“

Spokojeně jsem přelétl očima svoje dílo, a poté jsem se svítícím úsměvem vylezl z koupelny.

„Tady má dneska někdo fakt perfektní náladu. To ti jako vůbec nevadí, že mám tak nespolehlivý kámošky?“ uslyšel jsem okamžitě ostrý vysoký hlas.

„Mrzí mě, že ti nevyšel večer,“ rozhodl jsem se ihned zahájit úhybné manévry, abych se vyhnul hádce. „Ale zítra je taky den a pozítří už je pátek, můžeš si s někým naplánovat něco na víkend.“

Jako by mě ta liška mazaná měla přečteného, nebo něco tušila, neboť zareagovala velmi netradičně.

„Ne, o víkendu budeme spolu, pojedeme nakupovat dárky pro tvou rodinu, sám bys nic normálního nevybral. A přitom si taky pořídím nové boty, kabát a uvidíme, na co ještě narazíme.“

Nakonec to byl vlastně vcelku logický trest za mou výbornou náladu. Moc dobře totiž ví, jak nesnáším obchodní centra a courání po butikcích. Dneska je mi však všechno jedno a odsouhlasil bych jí, i kdyby si k nám domů chtěla nastěhovat medvěda nebo nějakou svou potrhlou kamarádku.

„To zní jako pěkný plán, díky za pomoc,“ vychrlil jsem nakonec. Moje přítelkyně zůstala stát jako vytesaná z kamene. Už podruhé během jednoho večera jsem ji šokoval svým nadmíru flegmatickým chováním. Zřejmě bych měl začít trénovat ovládání svých emocí nebo tak něco, jinak se brzy prozradím.